

מישפחה שכזאת
היום לומד מיכאל בטכניון וממשיך לשחק למרות אזהרות הרופאים, לפני ארבע שנים התחתן עם מיכל שעמדה לצידו במשך התקופה הקשה. בתמונה הוא משתשע עם בנו גור.

„הרופאים אמרים לי עד היום שזה מסור כן בשבילי להתאמן, גילה מיכאל, חלק מהם אמרים שזה לא בריא, וחלק אמרים שאני יכול לשחק, אבל לא להתאמן יותר מדי. אבל בשבילי זה היה ונשאר אתגר. אני חייב לשחק כדי להוכיח לעצמי שאני יכול.“

היום משחק מיכאל בקבוצת הפועל העוגן ובנבחרת ישראל שיחק בשנה שעברה. הוא הוזמן לשחק במיסגרת כינוס הפועל שיתקיים השנה, אך סרב בגלל לימודיו. הוא זוכר את מסעותיו עם הקבוצה לחו"ל ואת הנצחונות בבולגריה בתחרויות על גביע אירופה. עכשיו הוא מנסה להדביק את מה שהפסיד: „אני מרגיש בכובש מצויין, אני מרגיש שאני יכול לשחק יותר טוב ממה ששיחקתי אי פעם. נכון, אני קצת חושש, בכל זאת יש לי משהו זר בגוף וזה מופיע עלי לפעמים. אני מאבד ריכוז וקשה לי להתאמן יותר מדי. העבתי רגלי ליתירה אחרת במילואים וזה קצת מתסכל. למרות שהעבודה מעניינת גם שם, לפעמים אני מרגיש כמו נמלים בצד אחד של הראש. ביד ימין אין לי דופק והיא תמיד יותר קרה.“ הוא משתק ומחייך. „זה השפיע, אי אפשר להגיד שזה לא השפיע. התבגרת. לפני הצבא הייתי רק ילד. היו לי שלבי התאקלמות די קשים בנבחרת. לפני הפגיעה שקלתי 81 קילו ואחריה פחות מ-60. עכשיו אני שוב שוקל 81 קילו. בגלל הלימודים הפסקתי השנה להיות בנבחרת, אבל אני אחזור. בינתיים אני משחק בקבוצת העוגן. השנה אנחנו לוקחים את האליפות.“ הוא אומר בהלהבנות. „נשאר רק עוד מישחק אחד נגד כפרסבא.“ הוא משחק גם בנבחרת הסניגין וחולם על נצחונות, אף פעם לא על כשלונות. אין ספק, במילחמתו הפרטית ניצח מיכאל. בימים אלה כאשר נחתם הסכם השלום נולדה בליבו שאיפה חדשה — לשחק כדורעף נגד נבחרת מצריים.

יאירה יסמין

בריגיני הבדידות, כאשר שכב בלילות בעיניים פקוחות, היה מיכאל מהרהר ב"משך שעות ארוכות. הוא החליט: „אני חוזר לכדורעף בכל מחיר.“

את קאריירת המישחק התחיל הצעיר הז'נומש בכיתה ו'. בקבוצת הכדורעף של קיבוץ העוגן שבו נולד. חיש קל התבלט הנער הנמוך בין חבריו, ובשנת '68 כבר שיחק בניבחרת הנוער הארצית. בקיץ '70 התקבל לניבחרת הארץ בפעם הראשונה. אז נאלץ להפסיק את הפעילות הספורטיבית ולהתגייס לצבא.

סם

החיים

ה בחור השקט, שהיה אחד מהתלמידי דים המצטיינים בבית הספר, התחיל את דרכו בצבא כמדריך בקורס מפקדי שירי יון. חצי שנה לפני השיחרור, כאשר עמד להתחיל בשירות הקבע, התחיל מיכאל לתכנן את שיבתו לנבחרת. בחופשותיו הר מעטות מיהר אל הקיבוץ והתאמן שם עם חבריו. ביום השישי, יום לפני פרוץ

לפני הפציעה
היה מיכאל חייל מצטיין. הוא עלה בדרגות במהירות אך למרות השבחים שנתנו לו מפקדיו נשאר צנוע ושקט כתמיד. יום אחד לפני מלחמת יום הכיפורים התקבל כשחקן בנבחרת ישראל.

נסענו לאירופה. חזרתי ואז הבנתי שחסר לי משהו. חסר לי ססיההיים, וססיההיים בשבילי זה לשחק.“

לשחק נגד

ניבחרת מצריים

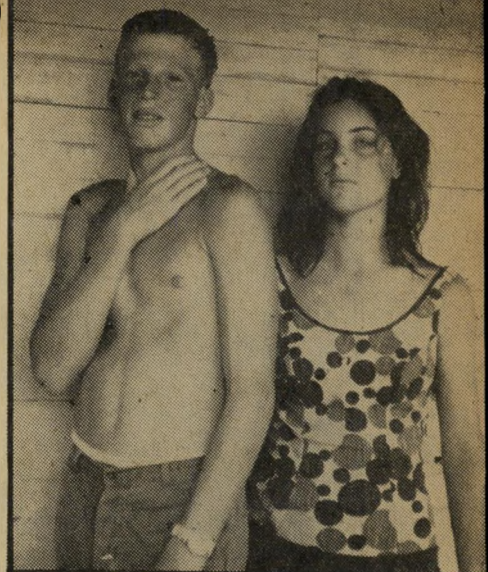

פני ארבע שנים התחיל מיכאל ללמוד הנדסה כימית בחיפה. הוא התחן עם חברתו מיכל והתחיל להתאמן שוב. בנייהוזג עברו לגור בקיבוץ מעברות.

המילחמה, חיכה לו בביתו מיכתב ובו הר בשורה „התקבלת לנבחרת“. המיכתב נש"אר בבית ומיכאל נשלח לחזית. למחרת נפצע.

כשחזר הביתה קיבלו אותו החבר'ה כמו גיבור: „הייתי כזה לבן ומתנדנד והם עשו לי קבלת פנים מפוארת. כולם פינקו אותי ונתנו לי מתנות.“ סיפר באי גורחות. „כל הפנים שלי היו עוד שחרות מהכוויות. כשהייתי בבית החולים ביקשתי שיטנו לי לראות את עצמי בראי. בהתי חלה הם לא רצו, אחר-כך הביאו לי ראי. זה היה זעזוע לא רגיל. הכל היה שחור והשערות מעל המצח נשרפו לגמרי. אני זוכר שנינה קציר באה לביקור בבית החולים וכשהיא ראתה אותי היו צריכים להוציא אותה מהחדר בגרירה.“

תקופת מה לא היה צריך מיכאל לעבוד. הוא היה מסתובב לבדו בקיבוץ ומהרהר, חוזר במחשבתו אל ימי השרות בצבא ואל הפציעה: „עברתי משברי זהות חמורים. התחלתי לקרוא הרבה סיפורי פילוסופיה. הייתי מסתגר בחדר ומנסה למצוא מי אני ומה אני. בזמן המילחמה היו הרבה דברים שלא יכולתי לעכל, כמה תופעות היו ממש חדשות בשבילי. אני זוכר בהתחלה את תדוות הקרב שהרגשנו כשיצאנו מבירגפסה. אחר-כך את הפצור עים וההרוגים. לפני-כן לא ראיתי דברים כאלה אי-פעם. ואחר-כך הציקו לי דבר רים, כשהתחילו לחלץ את הפצועים, היו חבר'ה שתמיד התנדבו לחלץ את הפצור עים כדי לא להיות לפנים. גם אני הרגשתי כך והתביישתי בזה. רק אחר-כך הבנתי שזה טבעי. ניסיתי לחשוב על התגובות שלי ושל החברים בזמן המילחמה, להסביר לעצמי דברים. נלחמתי עם עצמי, אבל זה עבר. חלק מהדברים הרקתי ועם חלק למדתי להשלים. התחלתי לעבוד כנהג בקיבוץ. אחר-כך נסעתי עם כמה חבר'ה לחו"ל כדי להתאוורר קצת.“

בקיבוץ
היה מיכאל ילד נמוך ומנומש. כבר בכתה ו' התחיל להתאמן בכל הרצינות בכדורעף.

(המשך מעמוד 87)

שבע מכפר-סבא, לא תגיע בזמן והחולה ימות. המכונה הגיעה ברגע האחרון ובמשך שלושה ימים נשם מיכאל באמצעותה.

בינתיים כבר הוזעקו בני מישפחתו של מיכאל לבאר-שבע: „למיקרים הקשים הרי מינו מייד את ההורים כדי שיראו את הילדים שלהם לפני שימותו.“ גיתח הר צעיר באירוניה. אבל הוא התאושש. „ברגע שפקחתי את העיניים נבהלתי, הרגשתי שאני לא מסוגל לדבר. לא נשמתי דרך הפה. הכניסו לי צינור מיוחד לצוואר.“

הדאגה

היחידה

ב משך החודשיים ששהה מיכאל בי בית-החולים כמעט לא דאג לעצמו. אמו, שתי אחיותיו וחברתו מיכל (אביו מת

המתגיים
ערב הגיוס מלטף מיכאל את כלבו האהוב. „המילחמה שינתה אותי.“ סיפר.

לפני כעשר שנים) לא ידעו כלל מה חמור רה הפגיעה. גם למיכאל עצמו לא נאמר על כך דבר. בהתחלה היה תחת השפעת הסמים והתרופות. אחר-כך איבד את הכר'תו. בריגעי הפיכתו המועטים סבר כי יש לו רק כוויות. כאשר כבר עבר את המשי בר חדל לדאוג. מפני שהחל תהליך ההתר'מה. „הדאגה היחידה שלי, כל הזמן היתה, שלא אוכל יותר לשחק כדורעף, גילה השחקן, „ברגע שהירשו לי לרדת מהמיטה ניסיתי מייד לקפוץ, כדי לראות אם הכל בסדר איתי.“

אימון כדורעף
אחרי שנפגע, מיכאל כמעט הפסיק להתאמן. היו רגעים שבהם חשש כי לעולם לא יוכל לשחק עוד, אך הוא התגבר. „היום אני מרגיש שיש לי כושר וכוז רב יותר מאשר לפני עשר שנים.“